

Brief 17 Sept12

Beste Vrienden,

Mijn verlofperiode loopt ten einde. Ik wil jullie een kort verslag geven van diverse opmerkelijke dingen die ik heb meegemaakt.

Voor iemand die uit Afrika komt was het verrassend te zien hoe men hier met warme dagen omging. Jullie moeten weten dat in Kisumu de temperatuur gewoonlijk tussen de 28 en 32 graden ligt. Toen hier de warmte die kant dreigde op te gaan werd er een regel uitgevaardigd dat, wanneer de temperatuur boven de 25 ging, er op de voetbalvelden extra drink-pauzes zouden worden ingelast om de spelers voor onheil te behoeden. Lief. En jawel, een weekend werd het 33 of 34. De radio beval ons aan om de weerberichten goed in de gaten te houden. En op de maandagmorgen meldden de kranten dat mensen bij tienduizenden verkoeling hadden gezocht door bloot in de zon op het hete strand te gaan liggen.

We hebben fantastische Kisumu-feesten gehad in Kerzell bij Fulda, hier in Oosterbeek en in Bergeijk. Hier in het St. Jozefhuis lag de nadruk op onze kunstacademie: er was een foto-tentoonstelling van opgeleide kunstenaars met hun locaties en kunstwerken; sommige van die werken waren te koop, in originele of gereproduceerde vorm. Mocht iemand daar nog interesse voor hebben, dan moet hij zich vervoegen bij mijn zus Marie-Jose.

Een speciale gebeurtenis was de dood en begrafenis van mijn nicht Ria Henderik. Ze lag mooi in haar huis opgebaard, en de kinderen maakten tekeningen voor haar om in de kist mee te nemen (net zoals bij mijn vader in 1971; toen zong zijn jongste kleindochtertje naast de kist een liedje voor hem, van "We zijn er bijna, maar nog niet helemaal".) Toen we bij Ria de kist dicht deden zag ik er een pot rolmopsen in liggen: daar hield ze erg van. Leuk.

De verhalen van de bezoekende missionarissen waren er ook weer. Hier zijn er enkele. In Borneo werd een tijd geleden onze zeer heilige eerste missionaris opgegraven, en zie, zijn lijk was na honderd jaar nog puntgaaf. Men dacht al aan een wonder voor de heiligverklaring; totdat men een rekening van een chinese lijken-balsemer vond, waarin hij verklaarde dat door zijn speciale behandeling het lijk gegarandeerd honderd jaar puntgaaf zou blijven. Weg heiligverklaring. In de Congo gebeurde het dat een blanke bezoeker de Afrikaanse bisschop van Basankusu vroeg of er daar nog kannibalen waren. Hij antwoordde: "Absoluut niet: ik heb gisteren net de laatste opgegeten." Een engelse collega die ik ontmoette leerde Nederlands; hij vond het een vreemde taal, waarin men zegt: Wat is er aan de hand met je been? En: Hij heeft een maagoperatie achter de rug.

Prachtige uitstapjes heb ik gemaakt, zelfs naar Osnabruck. In de mooie dom aldaar lagen de stoffige biechtstoelen ergens verborgen achter het koor; maar de toiletten waren prominent aanwezig en smetteloos; er hing zowaar een defibrillator.

Op 12 oktober vlieg ik terug naar Kisumu. Daar zal ik me weer nuttig gaan maken in mijn functie van missiologische expert in het KUAP-bestuur. De mensen weten niet wat missiologisch is, en zeggen dus maar muzikale expert. Of er tijdens mijn afwezigheid daar nog bijzondere dingen gebeueerd zijn zal ik jullie in mijn volgende brief schrijven.

Tot de volgende keer.

Hans